

THEMA: ZITTENDE TER RECHTERHAND GODS!

**HET VERHEERLIJKTE HOOFD
GEEFT WAT HIJ BELOOFT.**

Wij hebben gehoord van de hemelvaart van de Heere Jezus Christus. Maar er is nog meer in Zijn verhoging. Je merkt al, zoals de kinderen ook op de catechisatie wel horen, wij spreken van de trappen van Zijn vernedering en van de trappen van Zijn verhoging. En dat wordt dan ook inderdaad in de vorm van 'trappen' geleerd: 'Opstanding' - 'Hemelvaart' - 'Zitten aan de rechterhand van God' - 'Wederkomst om te oordelen de levenden en de doden'.

De Heidelberger zegt: "Waarom wordt dat er bij gezegd? Waar is dat voor?"

Je kunt natuurlijk eenvoudigweg zeggen: Nu omdat het zo is. Omdat het in de Bijbel staat. Omdat de Heere Zelf heeft gezegd, en daarbij is alleen maar psalm 110 aangehaald, maar dat zou te vermenigvuldigen zijn met ook andere plaatsen: "De Heere heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten". Daarom.

Ja, dat is zo. Dat is inderdaad zo, het staat in de Bijbel en daarom, het is Gods Woord dat Zichzelf vervult.

Maar, welke bedoeling heeft de Bijbel daar dan mee: Het zitten aan de rechterhand van God? Want je begrijpt zelf wel, wij hebben gehoord dat Jezus Christus is God en Mens

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

in één Persoon. Als wij het nu over de Heere Jezus hebben, dan hebben we het ook over de Zoon van God. Daarom zijn er zoveel namen op Hem van toepassing. Die zowel Zijn echt Mens-zijn, alsook Zijn God-zijn uitdrukken.

Nu, als God, zou je kunnen zeggen, is Hij aan de Vader gelijk en aan de Heilige Geest gelijk. Gelijke eer, gelijke eeuwigheid, en noem maar op. Goddelijke werken. Je zou dus kunnen zeggen, voor die Goddelijke natuur, dat God-zijn van de Heere Jezus, kun je toch eigenlijk niet spreken in de vorm van een belofte of van een beloning: Zit aan Mijn rechterhand. Want Hij is al God, te prijzen tot in der eeuwigheid. Hij is waardig krachtens Zijn God-zijn alle eer en alle aanbedding, met de Vader en de Heilige Geest.

Voelt u dan daaruit tegelijk aan, dat als het gaat over het zitten aan de rechterhand Gods, en die belofte die de Heere God gegeven heeft, dat dat betrekking heeft op de Middelaar. Dat wonderbaarlijke: 'God geopenbaard in het vleés'. Daar wijst dat heen. Dat unieke, dat Hij God en Mens is, en alzo de Middelaar Gods en der mensen. In die kwaliteit wordt Hij als het ware aangesproken: Zit aan Mijn rechterhand.

Hij wordt daarin dus aangesproken als de tweede Adam.

Wij noemen dat zo, kinderen, omdat Adam het hoofd was van het menselijk geslacht. Onze voor-vader, hij was het begin wat het menselijke betreft. En wij zijn allemaal uit dat eerste menselijke paar voortgekomen. En daarom wordt gezegd, de eerste Adam dat is ons aller vader.

Nu wordt de Heere Jezus de tweede Adam genoemd, omdat Hij óók komt. Niet voor Zichzelf, niet als een op Zichzelf staand Persoon. Maar omdat Hij komt als God en Mens in één Persoon, als Vertegenwoordiger van God. Ja, maar ook van het menselijk geslacht. Van de nieuwe mensheid. Van een volk dat werkelijk ten volle aan het doel van God zal beantwoorden. Daarvan komt Hij als Vertegenwoordiger.

Het is zo'n mooi woord, al wordt het niet meer zoveel gebruikt, 'representerend' Hoofd. Hij komt als de Vertegenwoordiger van een volk. Van God en van een volk.

Nu moet je rekenen, toen Adam en Eva gezondigd hadden, toen verviel heel de toekomst, wat ons belangd. God had dat alles in Zijn eeuwige raad opgenomen, maar ik spreek nu even bij ons vandaan, zoals wij mensen.

God had gezegd: Dít is de dood, dát is het leven. Blijven in Mijn liefde, gehoorzaamheid, dat is het leven. Maar niet blijven in Mijn gehoorzaamheid dat is de dood.

En nu stond daar ook, onder andere, naast die boom der kennis des goeds en des kwaads, stond er ook in die hof een boom des levens. Daar wordt niet zoveel over gesproken, maar iets kunnen wij er wel van zeggen.

Want als de mens uit het paradijs verdreven wordt, dan komt daar ook een engel, dan is daar ook dat vlammeende zwaard om de weg naar de boom des levens te versperren. Opdat die mens niet kome en ete en leve in eeuwigheid.

Daar kun je bepaalde vragen bij stellen: Ja, maar was dan het eten van die boom op zichzelf genoeg om eeuwig te leven? Dat laten we even buiten beschouwing. Het gaat erom dat die levensboom, die stond daar ook als een soort opgericht teken, een sacrament van de weg van het leven. Van de bestending van de gehoorzaamheid en van de liefde. Je zou dus kunnen zeggen: Adam en Eva hebben daaruit kunnen weten dat ze nog niet tot hun eindbestemming gekomen waren. Want die boom des levens

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

stond daar als het ware als een geheimenissevolle belofte, dat bij gehoorzaamheid aan de Heere ze tot volmaaktere heerlijkheid zouden opklimmen. Dat ze nog dichter bij de Heere zouden komen. En dat de hemel en de aarde als het ware nog meer in elkaar zouden vloeien. En dat ze nooit, maar dan ook nooit meer, zelfs in de mogelijkheid zouden kunnen verkeren om te zondigen. Om kwaad te doen.

Die boom des levens was dus eigenlijk een stille, sprekende belofte. In het zien wat God doen zal dien die op Hem wacht. Die Hem liefheeft, die voor Zijn aangezicht wandelt. Daarom mocht de mens niet die weg naar de boom des levens uit, na de zondeval. Daarmee viel zijn toekomst aan duigen. Dat kun je gerust stellen. Daarmee kwam er eigenlijk weinig meer terecht, van ons uit gezien, van die weg die niet gelijk bleef, maar die weg waar de boom des levens als het ware in betuigde: Het gaat omhoog, omhoog! Dat werd radicaal afgesneden.

Opeens werden dan ook eigenlijk al die heerlijke toekomstverwachtingen, als je het zo zou mogen noemen, die werden ook de bodem ingeslagen. Als je nu bijvoorbeeld psalm 8 leest: "Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde. Uw majesteit is tot de bovenste hemelen. Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij U sterkte gegrondvest, en dat, om de wraakgierige te doen ophouden. Heere, als ik Uw hemel aanzie, het werk van Uw handen, de zon, de maan en de sterren, alles wat Gij gemaakt hebt; wat is de mens dat Gij zijner gedenkt, en het kind des mensen, dat Gij hem groot acht. Gij hebt alles onder zijn voeten gezet, schapen en ossen, ja allen die, de vogelen des hemels, de vissen der zee, hetgeen de paden der zeeën doorwandelt. Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde."

Dan kun je je afvragen, wat is daar nu van terecht gekomen?

Op het ogenblik zijn er ook christelijke mensen die zeggen: Kijk, ja dat is het nu. Wij moeten de zaak beheren, goed beheren. Daar hebben ze natuurlijk eensdeels wel gelijk in, maar ze vergeten die ontzaggelijke scheur die er gekomen is.

Die psalm 8 is waar. Zo zag het er eigenlijk uit. Om met de Heere als koningen en priesters voor eeuwig te regeren. Voor eeuwig te delen in Zijn wijsheid en Zijn goedheid en Zijn blijdschap. En om als het ware van die ene volmaakte staat in het paradijs, naar een nog vollere volmaaktheid voort te varen. Maar dat is niet gebeurd. Vandaar, dat als je psalm 8 leest, en je zegt van, ja goed, kijk, ik heb een stuk gelezen over ruimtevaart bijvoorbeeld, dat begon ook met: Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen. De eerste stap op de maan, enzovoorts. En wat de mens allemaal al niet voor elkaar krijgt. En zijn ingrijpen ook, soms goed, soms kwaad, in de natuur. Soms ook heel kwaad. Maar dan worden zulke woorden nog wel eens aangehaald.

Ik heb ze wel eens aangehaald over topfiguren van elke godsdienstige richting hier te lande. Zowel van de Gereformeerde Bond, laten we nu maar eens even noemen, als van de Confessionelen. Als het dan gaat over die verhouding 'geloof en wetenschap'. Dat we toch eigenlijk wel een beetje achter de wetenschap ook moeten staan. Want de mens is toch geroepen, de mens is toch gesteld om te heersen over de werken van Gods handen. Als we het maar op de goede manier doen. We mogen de zaak niet kapot maken. En er is altijd weer bezinning nodig. Maar daartoe zijn wij toch gesteld.

En dan denk ik altijd, ja broeders, het is aardig gezegd hoor, en misschien bedoel je het ook wel goed, maar vergeet je toch niet teveel hoe ontzaggelijk diep de breuk is, die er geslagen is tussen God en de mens. Vergeet je niet dat de Heere per definitie

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

toestemming heeft gegeven? Dat Hij de dieren bang gemaakt heeft voor ons mensen omdat we anders al lang opgevreten waren geweest? Wij allemaal! Dan zou er geen leven mogelijk zijn in de wereld der dieren, in de wereld van de virussen en bacteriën, en noem maar op. Wij zouden het niet hebben uitgehouden in de natuur.

Kun je dan die natuur en die wereld en alles, en die hele situatie van ons mensen in de natuur, kun je die nog wel zo optimistisch beschrijven. Dat de mens die staat daar, die rentmeester. Die heeft dat nu in handen gekregen, want hij moet de aarde bebouwen en bewonen, en hij moet in alles orde op zaken stellen, enzovoort. Ja goed, het is mooi gezegd. Maar als je dan in de Openbaringen leest dat straks het Lam opstaat om te verderven allen die de aarde hebben verdorven.

Dan zeg je, nou, die ontwikkelingsweg is vaak meer een ontwikkeling misschien naar 'af' dan naar 'op'. Want het is er met alle wetenschap nu niet direct beter op geworden. Hoewel ik denk dat we ons daardoor niet al te veel moeten laten verontrusten bij de gedachte, 'Jezus Christus is dé Koning'. We hebben altijd de neiging om het op de mens toch uit te spelen. Ik zeg dat niet als een soort afschuifstelsel. Maar er zal toch ook in de grote problemen die onze wereld en onze aarde en ons aanbelangen, zal er toch iets in uitkomen bij de kerk van Christus, dat wij geloven! Dat God, de Schepper van hemel en van aarde, dat Hij het niet uit handen zal geven. En dat Hij het niet zal laten gaan. Maar dat Hij in Zijn Goddelijke glorie het alles zal doen meewerken ten goede!

Nu, ik heb dit even nodig, dáárom, om u te vragen: Als je nu psalm 8 leest, en je ziet dan die mens, inderdaad door Gods genade zijn de beesten over het algemeen de verliezende partij. En het lijkt wel of de planeten in onze dichtste omgeving, de Maan en Venus en Mars, enzovoorts, en straks nog wat verder als de wereld zo lang staat, of dat die inderdaad onder onze voeten terecht komen. Daar lijkt het op.

Maar vinden jullie dat nu 'vervulling'. Vinden jullie dat nu vervulling van psalm 8? "Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen?" Als dan een mens niet langer op de aarde verwonderd naar de hemel staat te staren, maar in een daverende explosie zich verheft van de aarde? Waar alles zo verblindend, zo luguber, zo aandoet dat je als het ware - als je er niet tegen kan dan zou je in elkaar schrompelen bij de vlammen en vuurzee, bij de enorme rookwolken, het gedaver, de spanning, de zenuwen, de knopjes, de computers, alles wat ermee samenhangt. Zou je daar nu van zeggen: Kijk dat is nu de vervulling van: "Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen. Gij hebt alles onder zijn voeten gezet?" En zo af en toe dan komt er een klein spaakje in het wiel, en dan verbranden de mensen levend in de capsule, of ze zien haast geen kans meer om terug te komen, of weet ik wat er allemaal kan gebeuren.

Ik zou het liever zo willen zeggen: Wat er nu in psalm 8 staat, dat is eigenlijk niet vervuld. Je mag de mens nog zo in de lucht steken, en zeggen: Nu ja, maar de Heere heeft hem toch wel hoog geplaatst. Je mag zeggen wat je wilt, maar ik voel dat niet aan als vervuld.

Dat betekent dat wij moeten zeggen, die uiteindelijke bestemming van de mens, zijn uiteindelijk geraken tot een nog grotere volmaaktheid, dat is niet gebeurd. Dat is niet vervuld. De hemel kon de aarde niet ontvangen, en de aarde kon de hemel niet ontvangen. Daar blijft die ontzaggelijke streep, onder de zon.

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

En nu moet je eens even opletten.

Nu weet ik wel, nu gaat het niet over de Mens alleen, het gaat over de God-Mens, Jezus Christus. Niet de Goddelijke Mens, nee, de God-Mens. God en Mens in één Persoon. Dat moeten we bij alles natuurlijk niet vergeten. Die heeft dé plaats, de allerhoogste plaats aan de rechterhand.

Nu moet je eens denken in verband met het koningschap aan die psalm 8. En wat de Hebreëen-brief daarvan zegt. Dat Hij een weinig minder geworden is dan de engelen. Nu zien we nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn. Maar wij zien Jezus met eer en heerlijkheid gekroond. Hij heeft het lijden van de dood gesmaakt, maar nu is Hij ook Koning in der eeuwigheid. Alles is onder Zijn voeten gesteld. De Vader heeft Hem macht gegeven om ook het gericht te houden. Jezus van Nazareth, Die zal het oordeel, Die zal Rechter zijn aan het einde der dagen.

En nu met dat zitten aan de rechterhand zien we hoe God Zijn doel bereikt, dat Hij in Zijn eeuwig voornemen heeft besloten, dat God Zijn doel bereikt in Christus Jezus, de Zoon des mensen. Die door het lijden van de dood minder werd dan de engelen. Maar, Die door de dood niet gehouden kon worden. Hij is dus de Erfgenaam.

Hij is de Erfgenaam, van die heerlijke toekomst als het ware, die God voorstelde in de vorm van die boom des levens. Hij is eigenlijk dan ook, in de volle zin, die tweede Adam, dat Hoofd van dat nieuwe geslacht, van de mensheid. De nieuwe mensheid door God verkoren. En daarom is er iets in van die intense blijdschap. En ik hoop dat we dat mee mogen voelen. Misschien niet altijd, wel zeker niet altijd, maar dat we bij ogenblikken de kracht daarvan ervaren.

Ik ben van de stoel der ere afgevallen in het paradijs. Daardoor kreeg ik ook geen stoel, met eerbied gesproken, nog dichterbij de Heere God. Want ik lig daar net als een Eli, met een gebroken nek op de grond. Ik heb God niet in gedachtenis gehouden. En nu is die stoel der ere, want God heeft Zijn plan, Zijn doel nooit opgegeven. Zijn Goddelijke almacht, Zijn raad, Zijn eeuwig besluit wordt door niets geblokkeerd. En nu blijkt dat God dat doel wilde bereiken, niet in die eerste Adam, maar in die tweede Adam, God en Mens, Jezus Christus.

En nu is die plaats toch bezet. Nu is die ereplaats op een wonderbaarlijke wijze bezet. Door een mens kon het niet meer, door een mens alleen. Maar door die Heere, God en Mens in één Persoon kon het wel. En die is nu na Zijn hemelvaart door de Vader gezet op die lege plaats.

Een lege plaats. Waar is Adam? Waar is de eerste Adam? Waar zijn wij om voor het aangezicht van God, net als de engelen, maar dan als mensen, om net als de engelen Hem te prijzen, dienstvaardig tot Zijn eer? Om als koningen en priesters en profeten? Wat is daar van terecht gekomen?

Christus, Die nadert nu de troon van de Vader, en Die krijgt een Naam boven alle namen. Hij wordt verheerlijkt, en nogmaals, als de Middelaar, laten we dat goed vaststellen. God is God. Maar wat er in de hemel gebeurt, daar staat ook die rechtvaardige, waarachtige Mens, ons vlees en bloed. Wel verheerlijkt, maar toch van vlees en bloed, ons vlees en bloed. En die wordt daar door de Vader geleid naar Zijn rechterhand. De ereplaats, van ouds al.

Van ouds was dat al de bekende gang van zaken, aan de rechterhand. Salomo liet een

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

stoel brengen, en zijn moeder aan zijn rechterhand zitten. Daarmee gaf hij aan moeder de ereplaats. Zo heeft Jezus gezegd: Als je nu uitgenodigd wordt om ergens te komen eten, ga dan niet gelijk op de hoogste plaats zitten. Want stel je voor dat er iemand komt die eigenlijk belangrijker, meer eer waard is dan jij. En de gastheer zegt: Zou jij asjeblieft daar willen gaan zitten, want ik wil graag dat 'die' naast mij komt zitten. "Vriend kom hogerop". Dan zegt Jezus: Kun je dan niet beter wat lager gaan zitten? En als dán de gastheer zegt: Vriend, kom hogerop, dan is het je een eer. Maar als hij zegt: Ga eens een paar plaatsjes terug, dan is dat haast tot verlegenheid, tot schaamte.

Wat Jezus daar zegt uit de praktijk van het leven, dat is in Zijn leven waarachtig. Hij is op de laagste plaats gekomen, dat heeft Hij gedaan. Als de minste heeft Hij de voeten gewassen van de discipelen. Hij heeft smaad en hoon en alles heeft Hij over Zich laten komen, hoewel Hij de meest intieme Vriend, als Mens, van de Vader was. De meest intieme Vriend. Want Hij heeft als waarachtig Mens altijd met de Vader gerekend, altijd Zijn wil gedaan, dag en nacht.

Het is maar even een vergelijking, ik wil die gelijkenis niet vergeestelijken, het is meer een vergelijking. Dan heeft de Heere gezegd: Vriend, Mijn Zoon, hogerop. Jij mag daar in het graf niet blijven, Je hebt betaald. Je hebt Mijn Naam verheerlijkt, Mijn deugden grootgemaakt. Je hebt het gered. Je bent de Boom des levens, kom hogerop. En Hij staat op uit de doden.

Maar dat is nog niet ver genoeg. Want het was misschien helemaal Gods bedoeling niet, dat was wel zeker Gods bedoeling niet, dat we als het ware, dat Adam en Eva altijd zo hadden gebleven zoals het was in het Paradijs. Het was niet iets horizontaals. Maar er zat wel degelijk perspectief in, getuige de boom des levens. Perspectief.

Dan kon Jezus Christus ook hier niet blijven. Hogerop! Want U hebt echt betaald, U hebt echt de rekening vereffend. En nu zal vervuld worden waar die boom des levens van sprak. Nu wordt dat lieve Kind, die Zoon van God voorgoed van de smart van de dood ontheven. Nu is er geen sprake meer van enige inbreng van buiten naar hem toe. Om Hem te benauwen, om Hem te verdrieten. Nu krijgt Hij echt wat Hij waard is. Hij, de Vorst der aard', is die hulde waard.

"Kom hogerop". Dan mag Christus die plaats innemen aan de rechterhand van de Vader. Dan is Hij als het ware de boom van het leven. En alle vogeltjes die door God geroepen worden, die zullen in Zijn takken hun nestje bouwen. En die zullen in Zijn takken zingen, en die zullen in de takken van die Levensboom eten en drinken, tot verzadiging toe.

Zoals wij nu in die eerste boom Adam, die boom der kennis des goeds en des kwaads, gevallen zijn, en in één lange rij op weg zijn gegaan naar de dood, waar we nu nog de vruchten van plukken, waar we nu nog midden in zitten, zo is Christus Jezus als die tweede ook weer het Hoofd, maar nog heerlijker, nog volmaakter. Want nu zullen wij niet door onze eigen persoonlijke gehoorzaamheid tot de voorgestelde heerlijkheid geraken, maar nu zal de kerk tot die heerlijkheid komen door de gehoorzaamheid van Jezus Christus. Door Zijn volbrachte werk, door Zijn vervulling van de Wet, en verheerlijking van de deugden van de Vader. Daarom mag de kerk hier als het ware met een glimlach, met een grote voldoening kennis nemen van het feit, 'mijn stoel is leeg gelaten, ik ben er afgevallen, ik heb mijn nek gebroken, maar Gode zij dank, daar bloeit nu de gloriekroon, op het hoofd van Davids grote Zoon'.

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

En Hij is groot. Maar Hij is zo klein geworden. Hij schaamt Zich niet mij, ongelukkige, een broeder te noemen. Terwijl ik het niet gedaan heb. Ik heb die plaats verspeeld voor eeuwig, die ereplaats. Om als een gehoorzaam meisje of een gehoorzame jongen bij de Heere zo dicht voor zijn aangezicht te mogen naderen, dat heb ik verspeeld. Maar nu krijgt de kerk een welgevallen daarin, een welbehagen. Wij krijgen ook een welbehagen. Dat welbehagen: De Koning leve!

We vertrouwen het onszelf niet meer toe, de weg naar de rechterhand. We kunnen het niet meer. En uit liefde en eerbied tot die enige Zoon des mensen, die tweede Adam, willen we het ook niet meer. Hij alleen is het waard om die heerlijke plaats der eer in te nemen bij de Vader. Hij is het waard om te zitten in de troon. Hem zullen alle knieën gebogen worden.

Daar zie je de mens kruipen naar die Goddelijke plaats. De machthebbers van deze wereld proberen hun weg te plaveien. Maar het is meestal plaveien met bloed en met tranen, om dé man te zijn, dé wereldregeerder, dé koning, dé keizer, dé baas.

Maar, zegt Jezus Christus, zo zal het onder u niet zijn. Nee, integendeel. Gij zult beseffen dat dé plaats is al vergeven en gegeven. Jezus Christus, Hij heeft die plaats van de Vader ontvangen. Daarom is psalm 21 zo'n heerlijke psalm. Als je ervan geproefd en gesmaakt hebt in je leven, dan zing je die psalm ook zo graag. Want het gaat dan niet meer om onze eer, om ons gelijk, om ons plaatsje, maar het gaat om de plaats en de eer van die Vorst die te roemen is tot in der eeuwigheid. Omdat Hij zo schoon en zo groot is, en omdat Hij de banier draagt boven tienduizenden.

O, waarom wordt daarbij gezegd: "Zittende ter rechterhand Gods"?

Daarom, de plaats is ingenomen. Het is niet zo, God heeft het zo niet besloten. Maar vergeef me dan dat ik het toch zeg. Als er nu helemaal niemand meer zou zijn, die er bij zou komen, die in die takken zou nestelen, dan was toch Gods eer volmaakt verwoord.

God heeft dat zo niet gewild. Ik zeg dat niet uit karigheid, want je hebt mensen die zeggen: Het zou een eeuwig wonder zijn als er eens eentje zou mogen zijn. Eén in het Oude en één in het Nieuwe Testament. Toch is dat een verkeerd uitgangspunt, zo bedoel ik het niet. Ik bedoel dit, het wonder is zo groot, dat die Ene er is, in het Oude en in het Nieuwe Testament. Die Ene is er. Die tweede Adam, dat nieuwe Hoofd, dat is er. Die heeft zo volmaakt Gods wil gedaan, daar kan toch nooit meer af of toe gedaan worden. Ze zeggen wel eens: Geen nagelschrapseltje, maar dat is inderdaad waar. Er kan totaal niets meer bij.

Dat er in de ontdekking en in de leiding van het werk van de Heilige Geest allerlei dingen gevonden worden, dat is Zijn genade. Als we bedroefd naar de Heere God worden, als we mogen zeggen: "Heere, ik verfoei mij in stof en as", dat is genade. Dat is genade.

Maar ik zou iedere dweper uit willen dagen, die maar loopt te schermen met: Ja, maar God, en dan moeten we berouw, en dan moeten we zus, alsof het daarmee Nee! Dat is zó volmaakt, en dat ligt hierin uitgedrukt, "zittende aan de rechterhand Gods". Dat werk is volbracht.

Ja, het werk gaat wel door, maar in die zin is aan de eis van God genoeg gedaan.

Nogmaals, er zijn allerlei dingen. Als een mens in zijn valse rust voortleeft op het pad

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

der zonde, dat is niet goed. Maar dat doet niets af aan wat hier staat. Vergeet dat niet. Dat God er niet minder van wordt. Je hebt jezelf ermee. We hebben onszelf er mee. Maar je moet nooit denken dat de Heere God, dat vind ik zo afschuwelijk vaak in de godsdienst, alsof de Heere Jezus en God, die staan daar maar, "oh asjeblijft, ik wil het zo graag".

Het is gebeurd! Hij is gezeten aan de rechterhand der majesteit Gods. Het gehele welbehagen van God ligt in Hem verklaard, zoals Hij daar zit. Dan zal je wel zeggen: "Ja, maar welke spanning moet je de mensen dan brengen". Met 'spanning' bedoelt men dan: Er is toch altijd een spanning? Ja, die is er zeker. Tegenover dit Evangelie, dat is de spanning. Als je zoiets aan je schoenen lapt, als je zoiets aan de kant schuift, dát is dan ook eigenlijk het ergste. Dat is zo erg.

Als je die kletspraatjes van, nu ja, ik heb wel eens meer gezegd van: Ja, die arme Jezus staat daar. Oh, vandaag nog en morgen nog, en misschien overmorgen nog, enzovoorts. Het lijkt allemaal heel wat. Maar ik denk hoe langer hoe meer dat de hele wereld ervan vergeven is. Vergeven is, humbuch. Het is sektarisch denken. Ik denk dat Huntington gelijk heeft als hij zegt: De ster Alsem is op de wateren gevallen, en tweederde van de wateren zijn bitter geworden, tweederde van de mensen zijn ervan gestorven. Van dat drinken van dat bittere water.

Dan zegt hij - ik laat die exegese even voor zijn rekening, maar daar gaat het even niet om - weet je wat dat betekent? Dat betekent dat het Evangelie veranderd wordt. Dat betekent dat het Evangelie veranderd wordt in iets wat de mensen doen. Arminiaans, wij hebben te kiezen. Wij worden toegebruld dat we moeten kiezen. En zo ga je maar door. En hij zegt: Daar gaat tweederde van alles in dood. Dan denk je wel eens: Nou!

Het staat de Heere ook niet in de weg, de Heere gaat door. Maar dan mag ik opnieuw toch dat eens beklemtonen, geliefde gemeente, die ernst die er is. Kijk, als je zo'n evangelie verwerpt, zo'n halfzacht evangelie, dat je zegt: Dat vind ik toch wel aardig, daar zit toch wel meer in, of, er zit toch wel wat in, enzovoorts. Als je dat dan verwerpt, dat is niet zo erg. Want dan verwerp je eigenlijk niet het Evangelie, maar een schijnfiguur van het Evangelie.

Maar dát Evangelie, en dat is ook het gevaarlijke, want dat roept nu vaak in de mens de meeste tegenstand op, dát Evangelie waarbij God alles al in kannen en kruiken heeft. En waarbij God als de grote Pottenbakker zegt: "Wat wil jij nu vertellen tegen Mij, snotneus. Wat wou je Mij vertellen? Ben Ik niet de Almachtige, de Pottenbakker? Hier zit Mijn geliefde Zoon. Wat wou jij nu? "

Wees blij tot in het diepst van je ziel als je ook op een takje van die Levensboom mag zitten. Mag zingen, mag eten, een nestje mag vinden om in te wonen. Dat is alleen maar begenadiging.

Dat is zo jammer. Of jammer, ja dat is misschien nooit anders geweest. Maar dat je zegt: Ja dat er bij de mens toch over het algemeen iets wringt. Ik kan het wel begrijpen, omdat, de mens is nu eenmaal op weg naar de troon. En dat is onze verdorven natuur, de weg naar de troon. Anders dan hang je er helemaal maar zo bij. Aan de andere kant zeg ik tegen eenieder die dit nu gelooft, wat moet je daar dan blij mee worden, met die leer. Want nu kun je nog zalig worden. Nu geldt het zelfs: Hoe lang, hoe zwaar wij ook Zijn Wetten schonden, Hij vergeeft. Want Hij zit daar al aan de rechterhand van de Vader, om voor ons te bidden. Hij is daar al tot onze hulp gereed.

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

Wat moet je anders hopen? Ik weet het ook niet. Soms denk ik wel eens: Is het nu allemaal bedrog, of menen de mensen dat nu. Hoe zou dat nu bij die mensen zelf functioneren? Als je zoveel kan en zoveel moet, en zoveel keuze hebt, enzovoorts. Zou hij nooit onder de last van zichzelf dreigen te bezwijken, als ze zien wie ze zijn? Zouden ze dan nooit eens zeggen: Ik kan nooit meer zalig worden, het kan niet, het is onmogelijk. Want ik ben een doorbrenger, ik ben een vijand, ik kan niet meer en ik WIL niet wat U wilt.

Kijk, wat komt dan alles anders te staan.

Ik las zojuist nog - dat is iets anders, maar het heeft er wel verband mee - ik volg die stukken nogal eens, en als er iets over gepubliceerd wordt, dan probeer ik dat een beetje bij te houden, over die grote bewegingen, bijvoorbeeld in Amerika. Dan staan die lui voor de televisie en: "pak Hem aan jongens, pak Hem aan". En dat gaat Ik noem het management, persoonlijk hoor. Voor mij is het management, niets meer.

Maar dan gaat er weer een of ander voor de bijl, dan blijkt, hij heeft dit of dat gedaan. Nu, de wereld vindt dat natuurlijk ook prachtig, dat kun je wel begrijpen. Wij hoeven dat niet prachtig te vinden, daar gaat het niet om. Maar hup, dan stort er weer een miljoenen-imperium van dollars in elkaar. En de man staat schuldig te huilen voor de televisie van: Ja

Nu pas was er één, die had 18 september of 28, weet ik het, die had een boek geschreven. Dat dan de Heere Jezus zou komen op de wolken van de hemel, en alle gelovigen die zouden Hem in de lucht ontmoeten. De 8e van de 8e van '88. Of hij had 88 redenen opgenoemd om te bewijzen dat het op die september gebeuren zou. Twee miljoen boeken zijn er van verkocht, winst vierhonderdduizend gulden dacht ik, of dollar, en het is niet gebeurd. Nu ja, de buit is dan binnen. De kerk kan niet begrijpen dat het niet uitgekomen is, terwijl er zoveel redenen voor waren dat het wel uit zou komen. En daar stond zo bij: Ja tijdens het moment dat het zou gebeuren, bevond de 'profeet' zich op een luxe jacht ergens op het water. Dan zeg je wel eens, daar trapt nu een mens in. Een mens trapt er in.

Maar dat nu de Koning der koningen, en de Heere der Heeren aan de rechterhand van God als die soevereine Koning daar gezeten is, Die door niets en door niemand in beweging is te zetten dan door Zichzelf. Het tijdstip van Zijn komst, alles, dan voel je aan, wat is het toch vreselijk als het een soort consumptie-artikel begint te worden. Als het Evangelie op die manier verkocht moet worden. Wat is dat allemaal erg.

Dan denk ik, ergens misschien een beetje overdreven, maar dan ben ik het ergens met Ouweneel meer eens, die verwijst al die dingen naar het domein van de slang. Al die gebedsgenezingen, al die toekomstvoorspellers, enzovoorts, enzovoorts. Allemaal van de duivel bezeten. Ik denk dat dat er dichterbij komt. Maar goed, dat was een klein uitstapje.

Maar omdat het altijd zo persoonlijk is, zou ik u toch met klem willen vragen, zo gewoon als broeder: - niet als een hoge broeder op de preekstoel, maar als een medemens, mede op weg - "Ben je daar nu wel eens blij mee geweest? Blij, dat Hij gezeten is aan de rechterhand van God, in de hoogste hemelen".

Het is voor mij wel eens zo geweest dat - ja, je zou zeggen: Je hebt het toch van je kindse dagen al gehoord? Dat is ook zo, maar dat dringt niet altijd tot je door - dat ik wel eens gedacht heb, een pak van mijn hart. Een pak van mijn hart, Hij is gezeten aan de

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

rechterhand van de Vader. God heeft Zijn zin. God heeft Zijn doel bereikt. God heeft het gered in Zijn enig geliefde Zoon. "Hoe groot en schitterend is Zijn eer".

Dan kun je ook dat gevoel verklaren dat je zegt: Ja, nu zou je met de blijde scharen feest willen houden. Met Gods blijde scharen. Met stem en met snarenspeel, als je er maar bij mag zijn. Bij dat volk dat eeuwig zingt van Gods goedertierenheid. Die buiten ons en zonder ons een weg heeft willen uitdenken, dat de plaats niet leeg gebleven is. Maar dat daar die Zoon, die eigen Zoon gezeten is aan de rechterhand van de Vader. Dat is een troost.

En ik zou zeggen, ik hou niet zo van kenmerken-preken, want och, kenmerken houden altijd een gevaar in, dat weet je wel, dat de mens terug gedreven wordt naar zichzelf. Want je moet het zelf uitzoeken. Maar ja, goed bedoeld, ik geloof wel dat er een hoop goed in is. Maar het is mijn lijn nu eenmaal niet zo geweest, of dat je wel eens het een en ander gehad hebt. Maar mijn lijn is ook niet direct zo om dat allemaal nu de grond in te boren. "Het is Christus niet, het is Christus niet". Daar heb ik ook geen gevoel voor, ik weet niet hoe dat komt.

Maar dit: Als je nu toch een kenmerk wilt noemen, mag noemen, dat is: De blijdschap met de ereplaats van de Heere Jezus Christus. Blijdschap met de gloriekroon die op Zijn hoofd bloeit. Als je dan naar een kenmerk zoekt. Meestal is het toch zo dat je moet zeggen, als je werkelijk door de Heilige Geest ontdekt wordt, dan vind je niets bij jezelf, niets. En elke keer weer als je in de eigen levensboek moet zoeken, dan zie je maar zwarte bladzijden, zwarte bladzijden. En dan zie je ook dat het beste dat is nog besmet. Daarom kom je er ook niet uit.

Daarom is de prediking van het Evangelie een verwijzing van onszelf af naar Hem toe. Dat neemt niet weg, de vrucht des Geestes is blijdschap. En daarom zou ik toch willen vragen: "Ben je weleens blij dan?" Dan moet je niet zeggen: "Ja, maar ik heb een akelig karakter, ik heb een akelige aard, ik zie altijd de schaduwkant". Dat kan ik ook wel zeggen.

Je denkt misschien, ja, dat is een beetje een grappenmaker, of zo. Ja, maar vaak verbergen we achter een grapje de werkelijkheid. Zo is het ook nog. Maar het gaat er om, zijn wij wel eens blij? De één misschien wat meer dan de ander. Maar je voelt, dat is het stuwende van de Heilige Geest. Daar kun je ook zo bedroefd om zijn, als je niet blij bent. Als je niet verblijd bent.

Als je dan die mensen in het Oude Testament - dan denk ik voor mezelf - zo hand in hand ziet staan, rond die Koning geschaard. Misschien ook wel de aardse koning, de vrienden van David, of wat ook. Maar dat weegt natuurlijk niet op met de diepste intentie van al die psalmen, die uitmonden op Davids grote Zoon. En je ziet dan dat volk hand in hand. Ik denk wel eens: Heere, wat zal dat groot zijn, als we niets meer over onszelf hoeven te vertellen. Op geen enkele vraag over onszelf meer hoeven te antwoorden. Als we elkaar niet meer hoeven te vragen, maar dat alle mensentongen, alle engelenstem o Heere, samen stemmen, samen zingen, eeuwig tot Uw lof en eer. Dat zou toch een groot feest zijn.

Hier, hoop ik toch, in beginsel.

Er staat: "Dewijl Christus daarom ten hemel gevaren is, omdat Hij Zichzelf daar bewijzen zou als het Hoofd Zijner christelijke kerk, door Wien de Vader alle dingen regeert".

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

En: "Wat nuttigheid brengt het ons" Ja, daar kom ik niet helemaal meer aan toe, want ik wilde toch een beetje vroeger Ik heb nogal eens de neiging om een beetje door te lopen, dat is niet goed. En ik wilde toch op tijd ophouden, ook voor de catechisatie. We gaan proberen beneden catechisatie te houden, dus er moeten nog een paar stoelen gereed gezet worden. Als jullie het niet erg vinden, ik vind het ook niet erg, om dan bij leven en welzijn op de Catechismus zelf nog even terug te komen. Op dat 50e en 51e antwoord.

Maar laat ik er dan dit nog aan toe mogen voegen, geliefde gemeente, ik weet wel dat er veel blijdschap is zonder bodem. Er is zo veel blijdschap, waar je vaak ook door bepaalde godsdienstige dingen en bewegingen toe wordt opgewekt, blijdschap. "Ik ben blij". Maar heb je wel eens opgemerkt dat ten diepste vaak die blijdschap draait om het eigen persoonlijke iets. Dat je een kind van God bent. En het lijkt er wel een beetje op. "Er zijn nu geen grenzen aan Jezus macht". Je kunt met alles terecht. Je kunt de ziekte, de dood, je kunt alles weerstaan en alles ondergaan.

Ja, valt het je dan wel eens op dat je zo sporadisch iets merkt, dat de gezichten beginnen te glimmen om het heil van Jezus Christus. Wel ons heil. Maar het heil van Jezus Christus? Dat blij zijn over iets, zoals een vader misschien blij kan kijken als zijn kind op een bepaalde plaats of bestemming is gekomen.

Ik las gisteren nog een briefje van een vriend, of een vriend en een vriendin, maar in ieder geval, die mensen die ken ik dan ook wel. Lange tijd niet gezien en gehoord. Ze behoorden niet tot dezelfde kerkelijke groepering als wij, maar ze kwamen wel naar de kerk. En die schreef in die brief de reden waarom hij zo weinig tijd had, of zo, dat twee van je kinderen zo verlaafd zijn. Waar je dag en nacht mee in de weer bent. Dag en nacht de ellende, de bitterheid.

En toen kreeg ik daar een ogenblik een indruk van. Wat kan het je dan ook aangrijpen. "Och lieve Heere redt, redt ons uit het verderf, onze kinderen ook. Houdt U ze vast alstublieft. Alstublieft, wil nog eens laten merken dat U er bent. En laat toch Uw werk gezien worden". Dat je daar eens even een indruk van krijgt.

Dan zeg je wel eens, ja wat blijft er dan over van een hoop dingen. Als je dan door zo'n tempeest wordt overmeesterd, dat je in de knel en in de ellende zit. Ook, wat een beproeving die veel kostelijker is dan de beproeving van het zilver of het goud, dat vergaat.

Om dan in de gebreken en uit de gebreken het hoofd eens te mogen oprichten tot God. Zoals je nu als een vader blij bent, wat zou dat blij zijn als zo'n man, zo'n vader nu op een gegeven moment ziet: Die jongen is er uit. Gode zij dank, God heeft hem eruit gehaald. Of jullie of wij, als je als vader ziet, hé, dat kind is op zijn bestemming zo'n beetje, wat het aardse betreft. Vooral als het een beetje moeilijk geweest is. Dan kan ik me indenken dat je met een vergenoegd gezicht, een blij gezicht, dat je zegt: Hè, gelukkig. Gelukkig kind, pappa hoopt dat je gelukkig mag zijn als de Heere het wil geven.

Maar om nu in een veel hogere zin, eens gelukkig te mogen zijn. En het hoofd uit de gebreken op te heffen:

'O Heere, de Koning is verheugd,
om Uw geducht vermogen.'

Daar zit Hij aan Uw rechterhand en Hij is blij, Hij is gelukkig. Hij is Koning, Hij is het hoogste van allemaal. En Hij zegt: "Vader, Ik kan alles bij U doen, Ik weet het. Ik zal het

CATECHISMUS ZONDAG 19 VRAAG 50 EN 51

nog eens laten zien voor die ellendeling daar, voor die afgedwaalde daar, voor die verslaafde hier, voor die alles-doorbrekende jongen of meid, die de waarde niet weet van Mijn dierbaar bloed. Ik zal U Mijn handen nog eens laten zien Vader. Matig Uw kastijden, sla hen met medelijden, zoals een vader doet. Want U hebt Mij geslagen tot in de dood."

Om eens blij te mogen zijn dat we nu zulk een Koning hebben, geliefde gemeente, Die gezeten is aan de rechterhand der majesteit Gods, in de hoogste hemelen.

AMEN